Kap 4 I Sundsvall och excercis

På Söndagsmorgonen kl. 8 gick Ångaren Sundsvall,och nu ombord, farväl,farväl, jag tror ej någon af mina arbetskamrater var nere, de kanhända ledo af följderna, efter ett dåligt lif, om Lördagsnatten, Ganska många passagerare voro med men ingen af dem kände jag, ibland andra var en liten Båtsman som hette Asc, han skulle upp till Jemtland, han hade äfven hustru med sig samt ett barn, med denne fick jag litet bekantskap, så att vi delade vårt matföråd med hvarandra, och vi omtalade för hvarandra våra planer med resan. Ja snart voro vi ute på Östersjön och dagen derpå, fick jag se höjderna af det storartade Norrland, och kommo fram till S-v. middagstiden, från Ångbåten gick jag direkt till min nya plats Garfvar H-n. då jag genast träffade honom, och ansåg att det var en bra karl såg lugn och godmodig ut, och var vänlig emot mig, Ja nu fick jag börja ett annat arbete än i Stockholm. Och det var ju ovant äfven detta till en början men det gick så småningom att öfva sig så att jag blef till nytta.
Då första Söndagen kom på denna plats så gingo alla ut, hvar på sitt håll till vänner och bekanta, och jag blef ensam på verkstaden, der jag då satt, såg jag rätt öfver en å som rinner genom stan, ett högt berg det s:k: stadsberget, jag har lust att i ensamheten gå dit upp och se mig omkring, jag for öfver ån eller sundet och gick upp på en vacker utsigt, här samlades mina tankar, jag hade ju plats i stan det var det bästa men okänd så godt

som utan kläder, (en följd af lifvet i St-lm) långt från mitt hem i K. mina stackars föräldrar visste ej var jag var, ja jag var fattig och elendig, (Gud hjelp mig, tänkte jag,) jag lade ett litet minne på bergtoppen och gick ner och hem till Garfveriet, och nu fick jag mat på afton, (Och Guds ögon följde mig) Det blef här snart vinter ty jag var ju ganska högt uppe i norden, min kropp och mina kläder var ju ej motsvarig i detta klimat, men jag fick rikligt och god mat så att jag hemtade krafter, och arbetet var ju tungt, men ej skadligt för helsan, så att jag snart såg ut som en frisk och stark yngling. Wid julen fick jag mig en ny klädning från topp till tå, Nu började det att repa sig för mig fick lust att lära detta yrke kallt var det ibland så att det gnisslade i knutarne, då jag ofta stod ut på den förut nämde ån, och tvättade nöthår i en korg. jag hade på mig ett par stora stöflor och mollskinnsbyscor samt en sticktröja och ett förskinn af läder,(Kallsonger hade jag ej förrän jag var 21 år) Nu var jag Garfvare jag gjorde upp att lära detta yrke på 3 år, och blifva gesäll det skedde äfvenså. Jag kom snart ut i sällskaper och blef mycket efterfrågad ty jag hade en präktig röst att sjunga qvick och liflig i allehanda upptåg, så att nu skulle jag helt rasa ut innan jag kom till rätta. En Söndag stod jag och arbetade åt min mästare tills frampå eftermiddagen, Då kommer till mig en annan Garfvare från en verkstad, och sade hör du--- har du lust att följa mig ut på stan i afton, ja gerna, om detta var för mig en tur eller otur vet jag ej, nog af då vi var utkomna på gatan, sade han vi gå och dricka en half pounchs, så skedde äfven sedan den var tömd, styrde vi kosan till torget under vägen dit kom en dräng ridande på en häst, min olyckskamrat begynte gräl med denne, och nära slet ned honom af hästen, han anropade polis, som genast kom, jag deltog i tumultet, och inom kort var en skara menniskor samlad, vid rådhuset, vi blefvo bokstafvligen inpackade bland folket, fyra a fem poliskonstaplar öfvermannade oss med tillhjelp af det öfvriga folket, min kamrat togs först och blef insatt de fick bära honom i kurran jag gick in godvilligt, jag kunde dock tänka fastän jag var både sönderrifven och söndersliten, det kan ej blifva så svårt för mig ty jag hade ej begynt något tumult utan det var egentligen min välskapsbror. För natten fingo vi hvar sin arrest jag sof godt på den usla bädden, och tänkte då jag vaknade nu är det galet ställt för dig - - - en usel säng ett jerngaller för en iten glugg ingen såg jag ingen hörde jag, skönt, skönt, nu är du i klämman - - - Jag hade mina kläder på mig, kände efter mina småsaker i fickorna, nej fans ej något polisen hade tagit allt allt, med hvilken rätt vet jag ej, ingenting fick jag igen det var småsaker ett tändsticksfordral, en portmonaie med 75 a 80 öre, och litet smått (Detta hörde väl till deras sportler kanhända) Som jag satt der och tänkte på min belägenhet, så hörde jag en röst - - - hur mår du, jag sprang upp till dörren och svarade,ja här är trefligt ganska trefligt, min kära Isberg, det var min olyckskamrat i närmaste säll, och fick då se, att en olycksfågel före mig, upphängt en sill i taket på ett snöre, han hade troligen sökt profva huru det skulle taga sig ut, om han sjelf, velat profva snaran. Då jag stått der och samspråkat med min kamrat om den där halfvan punchs vi hade tömt om qvällen, som kanske var orsaken till detta äfventyr, så fick jag höra ännu en röst det var från en annan säll, Han sade oss att detta blir ej så farligt om vi blott talade sanning inför rätten, ty sade han, ejest dröjer det blott ut tiden, Han tycktes vara hemma i dylika saker och van vid dessa rum,(Till sist sade han

Nu önskade vi lite vatten men fanns ej, sukta, sukta - -

jag sitter här för ett brott)

Som vi som bäst ackorderade så hörde vi i trappan, röster och nycklar skramla, Förlossningens timma är slagen, tänkte jag ja, vackert, två a tre konstaplar som kommo för att ordagrant upptaga våra namn och förehålla oss att tala sanning inför rätten, som snart skulle bli satt, då vi skulle fram, De beklagade den drängen, som red på hästen och fick stryk af I-rg, men det var ej så farligt som di lotsade att det var. Omsider kom timman vi skulle upp, och bevakades under gången dit upp, ganska mycket folk var närvarande, jag brydde mig ej om folket för två styfver, utan önskade om jag hade ett glas vatten, och var nog djup gick till ett sidobord och tömde ett glas i hast, vatten fick jag , snäst blef jag, men jag brydde mig ej om någonting, de fick tänka hvad de ville om mig, Om rättegången vill jag ej mycket orda, Borgmästaren A. talade skarpt, rädd blef jag ej men jag tänkte det är väl ej farligt för oss. Drängen som blifvit slagen stod der med en skråma på ena handen, och jemrade sig, mer än han hade orsak till, och då vi till sist bekänt vårt öfverdåd, så fick vi aflägsna oss medan rätten öfverlade, Wi gingo derpå in för att få vår välförtjenta dom, som lydde penningböter eller förändrat till, för min kamrat 21 dygn vatten och bröd och för mig 7 dygn. Jag frågade höfligt om det tilläts att få gå hem och tala med min prinsipal men ett bleklagt, nej. Ty då begifva vi oss från orten sade han, utan pardon åter i kurran, men nu i d:s:k: finkan der vi fick vara tillsamman. Det var en elendig bod på gården, En halmdcs att ligga på, och en stor jernbom för dörren dock var det en liten glugg på sidan der man kunde räcka ut handen, Midt emot denna bod på gården var en Skomakare verkstad de hade inte detta om dagen då vi fördes dit. De hade medlidande med oss, jag ropade i gluggen på sidan, gif oss litet vatten, en liten gosse kom snart med en halfstopbutelg vatten som nätt och jemt gick in genom gluggen, Tack, Tack, det smakade bättre än Pounchs. Frampå efterm. kommo två Konstaplar för att ledsaga oss, till ett ställe utom stan, "Mon" der var ett fängelse, der skulle vårt straff aftjenas, Nog hade jag kunnat springa ifrån dessa Herrar under vägen men hvartill har det gagnat, 7 dygn går ju snart, och sedan är jag fri. Då vi kommo dit fick vi ny kostym, samt mat om qvällen, gröt och mjölk m!m! men kosten blef sämre dagen efter, vi fick ett rum tillsammans, Midt på väggen stod ett tryckt plakat, Undfly krogen, samt varning och huru der tillgår, m!m! i rummet intill satt en ung qvinna som mördat ett barn hon gret och beklagade sin ställning, väggen emmellan var ej tjockare än vi kunde samtala med hvarandra, disiplinen var ej serdeles sträng jag sjöng språkade rätt högt med min granne, samt fick vi begagna snus, Lurad blef äfven vaktkneckten, jag talade med qvinnan, om vi ej på något sätt skulle kunna få ett stycke sill eller salt bröd och vatten och vatten och bröd det blef allt enformigt, Jag talade med qvinnan genom väggen, och hon sade då när ni går ut i morgonbittida, då luftvescling sker i rummen, så gå in på ett vist ställe, der står en fjerding i ett hörn, med papper uti i botten på denna sade hon, skall jag lägga en sill, jag gick in der om morgon, och mycket riktigt, det var så, denna dag fick vi kalas, (Sill bröd och vatten,) Waktkneckten anade allt något, emedan vi drack mer denna dag, men han kunde ingenting upptäcka, timmar och dagar gingo snart för mig, nätterna voro svåra af den myckna väggohyra, och detta var på sommaren. Söndagen kom då skulle vi hafva Gudstjenst, den gamle Pr[illegible]ten Salen höll en predikan för fångarna, som voro samlade i ett rum, det var

det var mer folk i rummet, det kändes ej behagligt att sitta der i denna kostym. Predikan hade intet intryck på mig den var torr, som en gammal Prest. Prosten S-n talade sedan med qvinnan som mördat barnet, deraf mins jag något, Förnya din bön till Gud sade han bland annat, På Söndagsefterm. kom flera af våra kamrater från stan, och helsade oss genom fönstret. På Tisdag morgon var jag fri, då kändes friheten god, jag hade med mig ett par bref till stan, från den olyckliga qvinnan, till den som var det mördade barnets fader, Men han föraktade det, Ack ja! Ack ja! Derpå gick jag hem min Prinsipal Herr H. var mycket snäll varnade mig vänl. och sade sedan gå in och få dig mat, men ät ej så att du blir sjuk efter den der kuren, Sedan gick jag ner till mina kamrater, de jublade, då jag kom, och jag omtalade nu allt, Men jag var densamme likväl, lika glad åt hela verden, ingenting tycktes afskräcka mig Fjorton dagar derefter kom Isberg, hans ansigte tycktes vara blekare, men samme man, tog emot bränvin första dagen han var ute. Det var en förstörd yngling från Linköping, han hade vuscit upp i ett godt föräldrahem, han förekommer framdeles i min lefn.tnk.

Jag fortfor i detta yrke och mådde ganska bra, men fick ständigt nya vänner men ej alltid om någonsin verkliga vänner, ty man skulle ju vara med der sus och dus förekom, och ganska ofta blef man sänd efter bränvin under veckan snart var man ju invigd i allehanda upptåg, äfven i denna stad och nästan alla kände den glade - - - hos H.-ns Sommaren var ljus och vacker här uppe i norden så att man ibland glömde att det var natt, och derför var ute tills morgon. Ett utmärkt godt ställe var detta att vara på, min gamle vän Herr H.-n har jag alltid tänkt på med mycken aktning, den mannen har haft mycket att genomgå i lifvet han har varit gift 3de gången, Emmellertid afslutar jag nu detta år 1861 som skulle blifva det sista i synd och utsväfningar, och nu var jag nöjd på dessa sällskaper, men jag hade dock ej vikit från denna väg om ej den Trofaste Fadren hade sökt sin bortovarande son.

På hösten inträffade något sereget då jag gick ensam en afton och arbetade i Garfveriet det föreföll mig neml. snart du - - - måste du dö kanhända innan Jul, jag var nu blott omkring 20 år, dö tänkte jag, nå kör - - var ej rädd för någonting, men det grep mig mer allvarsamt det följde mig dag för dag, jag längtade efter Jul, men var ute i sällskaper då tiden tillät och lefde, som en vild häst i striden, En Söndag strasct före Jul var jag ute och viftade om kassan tröt, jag gick hem till min mästare bad honom om 1 Rdr han varnade mig, ty han hade nog en viss kärlek till mig, och önskade mig allt godt, Jag fick kronan och ut på stan igen, Ny tyckte jag hela verden lekte för mig, Som jag kom ut på gatan törnade jag emot en karl, han slet tag i mig jag kom på knä, ty det var halt på isgatan, han sprang jag lätt upp och efter men hann honom ej. Denna afton var jag totalt vild att lefva om, och var troligen den värsta som var ute och skojade den aftonen, men detta var troligen den sista qvällen på detta sätt, det var Söndagen före jul. Och nu skulle jag taga farväl af detta lif fast jag ej viste det. Men innan jag afslutar min sorgliga historia som kunde målas ännu svartare, så vill jag anföra, ett och annat, Den förut omtalade kamraten på Mon neml. I-rg. var ute en höstmarknad och drack och deltog i hvarjehanda slagsmål, han var uppe på verkstaden om afton, och omtalade att han hittat en häst på gatan, den gick lös han tog den hem på gården, strasct derpå kommer en bonde i sällskap med en Garfvare från landet, Nu skulle bonden få lösa hästen,

jag har inga pengar sade bonden. Nå lemna då Revers på beloppet nej röt bonden, derpå tog Garfvaren ned af väggen en s:k: krusbräda som användes af Garfvare, nu hördes slag på slag, och hvarge gång (vill du betala Revers) men ingen Revers blef af. I-rg hjelpte till så godt han kunde, rätt som det var gick de ut alla tre, jag har förut varit ute och stimmat hela dagen så att jag nu låg i en säng på verkstan, Omsider då det blef något tyst så somnade jag, men vaknade på efternatten vid i-rgs röst, han kom in satte sig på sängkanten och sade hör du - - - jag har, sedan bonden och jag var här på verkstan, fått så mycket stryk så att jag är aldeles sönderbultad i hela min lekamen, ingen herrgårdsosce har kunnat få mer stryk än jag har fått i natt, och då omtalade han hur det tillgick, han var nog dum att följa bonden som fått igen sin häst, utan Rev. utom stan der hade bonden sina vänner samlade vid en ölkrog, der fick I-rg betalt för han tagit vara på hästen, jag sprang sade han öfver en gärdesgård, in på ett gärde, der kom de ifatt mig på nytt, med en stör blef jag mörbultad sade han, under det jag låg på marken, med rocken öfver hufvudet.Då de omsider aflägsnade sig, sprang jag upp, och fick fatt i en stör på en gärdesgård, och uppkommen på landsvägen kom en till mig, den gaf jag ett dråpslag så att han föll i vägen, de andra af sällskapet kom springande, jag tog till flykten, och var nära tvungen att hoppa i ån vid bron vester om staden men kom med knapp nöd, öfver bron och upp på en bakgata, der gick jag öfver ett plank kom in på gården, till ett krogställe, väckte pigan och fick mig ett halfstop bränvin, som jag har här sade han, och vill du nu hafva dig en - - - ty jag behöfver verkligen en sup efter detta hästäfventyr, Det blef annat än Revers, En afton var jag ute i sällskap med några som var i samma yrke, som jag vi intog dricksvaror på ett par ställen, jag förde oljud och sjöng folkvisor efter gatan I ett nu kom polisen, de hade tagit en s:k: bättre Herre, jag lade mig i tumultet ty jag viste af erfarenhet huru de betedde sig då de fått en stackare inom fyra väggar, och sade dem jag vet hur ni mina Herrar beter eder, man får allt många slag som ej blir uppskrifvet på papper, Detta förargade dem naturligtvis, äfven jag blef stämd men ej tagen, Då jag kom upp för rätten hade jag till all lycka en person som intygade att jag gick och stod samt talte riktigt, Borgmästaren sade gå ej och kittslas med polisen, hvadan jag kom ifrån detta utan vidare, Ja till sist i alla de usla äfventyr jag deltog, Och huru godt var det ej att helt komma ifrån, dessa sällskaper, alla nätter jag vakade, alla dagar jag var sjuk och olustig efter detta, fick frysa och må illa på allt sätt, ja ett elendigt lif, mycket, mycket har blifvit förbitaget under nedskrifvandet af dessa blad, Och evigt adjö med dessa usla fröjder. Och nu vill jag i korthet nämna om Julen 1862, således var jag nu 20 år då vändpunkten i mitt lif inträdde Men nog hade jag ännu mycket att genomgå af fattigdom nöd och motgångar Se hvad som följer. Här tillkommer ett par små erinringar som förut bordt antecknas, jag var ute en afton i mina vanliga sällskaper, Wi stannade på gatan några stycken unga män och ynglingar, Då tillfrågade mig en ung man, hvilken jag var, och mitt namn, han sade jag känner bestämdt igen dig, sedan några år sedan, jag anade något och tänkte, här har jag troligen bleckslagar-lärlingen som jag blef bekant med i Hudiksvall då vi flydde för polisen, Jag tror det var så, jag gick genast och lotsade om intet. En annan afton var jag sent ute i stan skulle då upp på en Garfvar verkstad och helsa på en af mina vänner, men kom ej in, stängdt åt gatan, jag gick då ner åt ån, för att komma in, men kom

då ihog att här står en stor bondhund vid sin koja och kedja, Jag tänkte, jag försöker han skälde några gånger skarpt, jag gick på klappade om honom vänl. jag lade mig jemte hunden vid kojan vi blef vänner, jag fick gå, och kom in på verkstaden, de förvånade sig, ty hunden var mycket arg, och ingen har något gått denna väg, hunden hade alltid stått bunden. Detta var på vintern och mycket kallt, hunden hade ju kunnat slitit sönder mig, jag var ej heller fullkomligt nykter, dagen efter hade jag ej velat gå denna väg för betalning men jag blef ju bevarad. Och nu slut på det usla lifvet i dessa alla utsväfningar. Och vill jag nu beskrifva Julen 1862.

På julafton var det mycket arbete som skulle göras, och vi voro alla syselsatta dermed till på efterm. då man snyggade upp både verkstan och sig sjelf. Och nu skulle jag ut på stan, och köpa hem jul-bränvin, dessa båda ord skulle dock alldrig förenas, Ja det köptes hem rätt mycket af den olycksbringande varan och på julqvällen var nästan ingen, af arbetarena som ej var rörd af starka drycker, (vi voro 6 arbetare), Wi voro alla på herdeligt vis, inbjudna till H.H-n och tog omsider plats omkring ett rikt dukat bord, Något besynnerligt förekom det mig, och jag viste ej hvad som skulle hända mig, jag väntade bokstafligen på något, Juldagen gick sin lugna gång något Guds ord kom ju ej ifråga, det kan ju hända att någon var åt kyrkan, men ej jag hvad jag minnes. Annandag jul var det lika lugnt och stilla, jag var blott dyster i sinnet, höll till godo hvad jag fick, och sade omsider på qvällen till en af gesällerna jag tror, att jag går och lägger mig, utan att gå ut i afton, gick upp och fick mat, hos mitt Herrskap, och jeck nu på verkstaden och lade mig i min säng, med den yttran till samme gesäll, i morgon tredjedag jul slippa vi väl att arbeta. Denna natt blef en dyster natt men en lycklig natt, ty denna natt begynte vändpunkten i mitt lif. (Se vidare.)

Jag gick till sängs ordenlig tid, frisk och sund, men med någon oro i mitt sinne, mina kamrater sade mig förut om dagen att jag såg besynnerlig ut. Jag visste ej hvad komma skulle, Jag somnade snart men begynte under natten, att blifva orolig och ropade högt i sömnen, jag väcktes då af en arbetare, jag vaknade och sade det var, besynnerligt jag tyckte jag var vaken då jag ropande jemrade mig, jag låg lugn en stund och somnade ånyo, men vaknade snart igen, och rent af badande i svett, nu ville jag upp men visste ej hvarföre, jag steg upp för att tända ljus, då jag gick till dörren efter tändstickor, men kom ej dit, utan hela mitt inre kom i en förfärlig oro, och jag uppgaf ett väldigt rop, ja hela min ande liksom lyfte sig och jag led outsägligt, och jag förstod ej hvad detta var, som kommit öfver mig, jag sprang midt öfver golfvet, till en arbetare som måste hålla mig, ljuset tändes och en dräng som låg på verkstaden hemkom med detsamma, hos hvilken jag nu skulle ligga, under det att ljuset måste brinna, jag låg nu bäfvande och skälfvande hela natten och fick ej en blund i ögonen, utan var i ständig oro i mitt inre, omsider kom morgonen på denna svåra natt, och alla i gården talade om- som varit så - sjuk och underlig under natten, Doktor eftersändes, en älldre man som hette Platzman, han undersökte mig och sade, han är friskare än jag detta kan jag ej hjelpa, Det är sinnets oro, sade han till sist, men ordenerade ett pulfver för, sura uppstötningar jag (s:k: halsbränna) tog in hvad jag fick, men det gjorde ringa nytta, Jag förblef fortfarande sängliggande, ty jag kunde ingenting göra, jag förblef i ett oupphörligt oroligt tillstånd i synnerhet om nätterna, jag kände och började tänka, det

är tvenne makter som kömpa om min varelse, kom då ihog att jag hade ett nytt testamente som jag fått då jag gick och läste i Klara församl. i S-holm det låg i min lilla kista och har ej varit begagnat på många år, då jag fick tag i boken knäppte jag händerna om det samma och sade för mig sjelf, jag har dock Guds ord, (och är döpt till en kristen,) och ville liksom säga till den onde, du har ingen rättighet till mig, kamp och oro fortsatte, jag började tänka, jag måste begynna att läsa Guds ord, jag tror det hjelper mot detta elende, som jag kommit uti, Det var snart kändt utomkring att jag blifvit förvillad som de sade, de s:k: läsarne fick äfven reda härpå, Nyårsafton kom till mig en gudfruktig yngling och frågade mig om jag ville följa honom till en gammal Magister Sylvin, som om Söndagarne plägade hålla andliga föredrag i skolhuset, der satt vi och samtalade med denna man ett par timmar han sade mig bed Gud att du får börja det nya året, på en ny lefvande väg i förening med din Frälsare, Majistern tog ett vänligt adjö af oss, och jag gick hem något lugnad, Ni bad jag Gud hjelpa mig att kunna sköta mitt arbete, så att jag ej behöfde vara till olägenhet för mitt husbondsfolk, det gick så, jag begynte arbeta i Garfverit dagen efter Nyårsdagen, men var fortfarande orolig i mitt inre, jag läste flitigt Guds ord då tiden medgaf och gick och hörde det förkunnas på skolhuset dels af den omnämnde Majistern äfven andra en Skollärare Winberg lät sig ofta höra, En gammal bok fick jag låna, med titeln (Nådens ordning till Saligheten) och märkvärdigt var denna bok ej till liten nytta, af mina kamrater fick jag nu mottaga det oäliga namnet läsare. Men Herren såg till min nöd och hjelpte mig derur, ej så liten försmädelse fick jag uppbära af ogudaktiga kamrater. Då jag gick i arbete om morgonen gick jag in i en s:k: barkbod, der föll jag ned och bad till Gud, Herre hjelp mig fräls mig från alle mina synder, att jag nu måtte börja vandra på dina vägar, och blifva ditt barn för tid och evighet, Jag kunde ej ligga der länge, ty det var mycket kallt, och jag var iklädd en tarflig smörgig drägt, jag var ju en fattig Garfvarlärling, och måste äfven passa tiden i arbete. Så fortgick det under nöd kamp och bön, två a tre veckor utan någon verklig frist i mitt inre, jag både gick och hörde och läste Guds ord under denna tid Jag kände Fadrens dragande till Sonen och stunden kom då jag helt fick lemna mig i min Frälsares vård. En Söndagsefterm. i slutet af Januari 1862 klädde jag mig snyggt och ordentligt(ty jag hade då en snygg klädning) jag gick till Skolhuset för att höra Guds ord, der predikade den aftonen en Prestman Didon då jag stod och klädde mig, kom min tanke på, Rättfärdighetens klädnad, som jag någonstädes hade läst om, rätt glad i sinnet begaf jag mig åstad för att höra Guds ord, Inkommen i Skolhuset predikade den ofvannämnde mannen på ett lefvande språk, om Guds kärlek i Christus Jesus, jag fick nu i grund och botten inse att allt mitt eget arbete, var totalt odugligt att förhjelpa mig, att blifva Guds barn och Jesu Christi medarfvinge, Ja jag var i detta afrunde såsom Psalmisten säger. Såsom en döf den der intet hörer och såsom en dumbe den der intet gensvar i sin min hafver, Mot slutet af predikan tyckte jag mig se liksom på något afstånd, Jesus hängande på korset, och erfor en viss glädje deraf, Då jag var utkommen på gatan träffade jag en på Herran troende man han frågade mig huru det stod till, och huru jag mådde, efter denna predikan, Jag svarade icke går jag ohulpen i afton från. Skolhuset men öfvergången var ej ännu skedd, men jag såg oupphörligt min Frälsares blickar möta mig under det jag gick gatan fram, Jag medföljde förut omnämnde person hem på ett litet rum Nu skulle jag börja att tala om, hvad jag såg och erfor,

men det var som en makt hindrade mig att tala, jag sade då, får jag litet vatten, jag är så törstig, vännen gick ner efter vatten, och nu var jag ensam, här fick jag nu känna det tillstånd i hvilket jag för evigt hade blifvit om Gud tagit mig bort, och om jag dött i ett oomvändt tillstånd, jag kände med ett ord de fördömdas pina. O hvilket qval blott några cekunder var outhärdliga, jag ropade med hög röst på denna ensamma kammare, Hjelp! hjelp två a tre gånger, och lofvadt vare Herrans Jesu Namn hjelpen kom, det nya lifvet var nu födt, jag låg som ett barn vid Jesu kors. Hans blickar mötte mig ständigt, Frid och glädje i min själ, så mycket som detta jordiska kärl kunde bära, alla barndoms och ungdoms synder voro nu förlåtna, allt allt var nu förlåtet, jag var ren och fri i Jesu blod, Den stund går alldrig ur min håg, då först jag Jesus såg. Jag stannade qvar hos vännen öfver natten, sof godt, om morgonen fick jag tacka och lofva gick hem glad, var nu ett lefvande Guds barn, derom var jag viss om hela verlden hade saggt annat. Jag beträdde nu en ny väg den lefvande vägen i förening med Honom som är vägen sanningen och lifvet O! dessa brölopsdagar då man ser Jesus i tron känner hans närvaro, Ja denna morgon fick jag första gången böja mina knän, som ett Guds barn, under tack och lof Jesu hjelp ditt barn och sådant, som är det nya lifvets art, Jag gick nu i arbete äfven denna dag med frid och glädje i min Frälsare, föröfvrigt var jag lugn och stilla under arbetet, och tänkte nog. O! om ni viste hvad jag får erfara denna dag, då skulle ni ej stanna i edert olyckliga lif, utan vända om medan tid är. Wid ett tillfälle bad jag till min frälsare, att han skulle behålla mig intill ändan, och heldre taga mig ur tiden än att jag skulle gå bort från Honom, jag såg då i tron en del englar lägra sig omkring korset från hvilket Jesus blickade ned i min själ. O! saliga stunder, saliga erfarenheter, men huru är det idag 22 år efter, det kommer äfven det om Herran låter mig fullfölja dessa blad, Snart fick jag nya vänner, verkliga vänner, vi bad Gud tillsamman, sjöng sånger till Hans lof, och voro glada öfver den Guds nåd som han uppenbart i Christus Jesus. Wåren kom så småningom efter denna vinter äfven till norden, Denna sommar skulle jag ut och escera beväring, dagen kom jag fick några kronor af min herdelige Herr. H. en Ångbåt Gustaf Wasa skulle föra manskapet till Långahed i Ångermanland- - - En skara ynglingar voro nu samlade ombord på denna gamla Ångbåt, skoj och väsen förekom oupphörligt, jag var nu i tillfälle att vittna om den Herre jag af hjertat ville tillhöra, och det blef ej presis ogjordt, men det ligger en magt i kamratskap och umgänge med de, som ej vill veta af en Gud som vill äga hela hjertat. Men Herran behöll mig vid sans och besinning, i detta sällskap. Snart passerades Hernösand, och fortsättande färden uppföre den vackra Ångerman elfven förbi Sandö glasbruk, med flera vackra platser. jag läste som barn i Geografin att Ångermanland är ett af Sveriges vackraste landskap, och jag tror det är så, ty här är en storslagen vacker natur, På morgonen kommo vi till Långa hed, Här mötte vi ånyo en stor skara beväring från norra Ångermanland, vi helsades af dem med gamla öknamn, som fortgått år från år, man hörde ropen (Schas, (Ångermanl) (Medelped) Gris) från båda hållen Uppkomna på platsen fingo vi snart kronans kläder. Det var ej så lätt att bära det vanl.namnet i detta vimmel, Men Gud är mäktig, då tiden tillät gick jag afsides med mitt Testamente, och bad Gud att blifva bevarad. Och han är trofast, lofvadt vare Hans Namn, Allena Gud kan bevara, och hjelpa Wår egen kraft ej o:s:v: Dessa dagar gingo äfven escersisen var ju ej så svår, men här i den höga Norden var ej luften och jorden fullkomligt uppvärmd i Juni, utan nätterna voro i allmänhet kalla, der vi lågo i våra s:k:

träbaracker, En natt blef det allarm och hela manskapet, skulle ut det var omkring 800,man, och många både löjliga och dumma saker förekom ju. Ja man är allt frestad att fråga hvartill tjenar detta, kanske en enda stor dumhet hela escersis och militärväsendet, Men det kanhända förstår gubben Jonasson i Gullaboås bättre. Utryckningsdagen var inne, den väntades med fröjd den kom fast dagarne voro långa, jag försökte göra mig underrättad om här fans flera, som af hjertat ville tillhöra Gud, jag fann då att bland dessa 800 man ej fanns mer än 3 a 4 st. och eget nog var ej dessa få lektänkande. En baptist, en mormon, en lika med mig, det kan ju hända att det fanns någon mer Herren känner det, men de plägar uppsöka hvarandra äfven på mötesplatserna, vi fyra gingo ibland tillsammans, En gång såg jag och hörde,Mormonen bedja på knä, Gud vet om han var någon verklig kristen, underligt kändes det i hans umgänge. Emmellertid vi skulle nu härifrån, vi transporterades på båtar öfver elfven, till ett ställe der manskapet uppställdes, och macherade nu genom denna trakt under bevakning af befäl till ett ställe, som hette Hammar der var marknad på platsen, här gingo vi omkring några timmar, men vår kassa var ju medtagen, så att vi gjorde ej marknaden bättre Från denna plats hyrdes en Ångbåt, som förde beväringen till Hernösand dit vi kommo kl.3. på morgonen ett starkt regn föll, vi voro uthungrade och uttröttade, samt genomvåta. Omsider kom jag och en af mina bästa kamrater in på ett ställe i stan, der vi fingo oss något till bästa som vi verkligen var i behof af. Här fann jag en Bibel läste deri och blef vederqvickt till kropp och själ. Herran hjelper, Tack och lof! Derefter sattes i fråga huruvida vi skulle afvakta en Ångbåt eller gå till fots hem till Sundsvall, vi gingo ut och besåg den lilla staden, som ligger på en udde eller mindre ö vid stranden af Östersjön, staden har en utmärkt vacker kyrkogård, en rätt stor mängd af olika vänter. Sedan vi helsat på en bekant i ett Garfveri, beslöto vi att taga farväl och machera till S-vall, vi togo in landsvägen och gingo genom Säbrå och kommo till Hensjö församl. frampå afton härifrån hade vi $2\frac{1}{2}$ mil till S-vall, vi hade gått ganska fort, och dertill voro vi genomvåta af ett oaflåtligt regn, jag och min kamrat en Färgare till yrket gingo då ner till ett ställe vid sjökanten, som hette Söråker der vi gingo in i en bondgård, och bad om nattlogi, ett snällt och gästfritt folk lemnade oss en liten kammare och en präktig säng. Glad var jag deröfver ty vi voro verkligen utmattade, och behöfde hvila, till kl. 4 påföljande morgon då en Ångbåt gick till S-vall.Äfven här i denna kammare var jag i tillfälle att samla mina tanker vid Guds ord och tacka min gode himmelsek Fader,för all mig bevisad godhet och barmhertighet. Lyckligt anlända till vårt hem med ofvannämnda Ångbåt,på f:midd. Derest jag på min gamla plats fortsatte med arbetet i Garfverit,jag hade nu ej så lång tid igen af den egentliga lärotiden som skulle utgöra 3 år, hvadan jag då skulle blifva Gesäll, och erhålla högre aflöning. Dagen som var bestämd för att blifva Gesäll var den 10 Okt.1862 hvilken dag jag efterlängtat, och den kom, jag fick snart s:k: Gesällbref och erhöll högre aflöning, detta var dock den 17 Nov. nämnde år, glad öfver att dessa 3ne år voro gångna, och alla dagar hade ej varit så trefliga, mycket kalla vintrar tungt arbete, bland snö och is ofta dåliga kläder. Men Herran vare tack och lof för allt, det gick, samma dag jag var ute och läste Gesällbref bevistade jag på afton Baptisternas bönhus och deltog i sång och bön, samt Guds ords förkunnande. Snart nalkades Julen och den var för mig kärkommen,ty den förra Julen var för mig i lifligt minne då öfvergången skedde från mörkret till

ljuset. Ja det nu förgångna året var för mig ett saligt år, många dyrbara stunder hade jag i gemenskapen med min Frälsare, och i umgänget med Guds barn. Ett förr, Ett nu ett saligt byte. Lofvadt vare min Frälsares Namn i tid och evighet. Nu kommer året 1863 med vissa minnen, af nöd och nåd. Ja detta år var jag som ofvan blifvit nämndt en lycklig menniska efter mina omständigheter. Min prinisipals fru insjuknade i hjernfeber i Januari månad, mer än en gång bad jag Gud för henne, Herr.H. hade nu köpt in gård något längre in i staden, der ett nytt Garfveri anlades, som finnes än idag oaktadt en större brand öfvergått denna stadsdel under senare år. I denna gård bodde vi nu, jag var med och lade det första läder i arbete i detta Garfveri som nu gått med mer och mindre fördel i många många år. Arbetet var ju tungt och styft, men jag hade helsan och det gick bra. Jag var nu en snygg ordentlig gesäll. Nog fick jag uppbära mycken försmädelse af mina kamrater, men en del var ju rätt hyggliga, och jag fick ofta biläggs tvister dem emmellan och vara den tongifvande, ty de ansåg att jag hade nog reda på mig både i arbetet, och i samtal om Guds ord och hvargehanda, Herr.H. fru dog och begrafdes den 12 Februari, hela personalen i Garfverit var med på begrafvningen, Herr H. hade många barn och var nu ensam, och mycket sorg under, men det var en man som tog allt med största lugn, Längre fram vill jag närmare nämna något om denna man. Han hade rätt mycket att upplefva, men lugn lugn under alla förhållanden. På våren sjuknade en dräng i gården allvarsamt, jag erbjöd mig att underrätta hans föräldrar derom, de bodde i Selånger socken, vägen åt Östersund går igenom denna socken, der i en stuga bodde drängens föräldrar, dit jag begaf mig tidigt en Söndagsmorgon. En herrlig morgon ännu var djup snö, men solen värmde och vattnet forsade i åar och bäckar, mitt sällskap var gårdens trogna hund Lejon som lät höra sitt skall på höjderna och i skogen. Inkomna i den rätt trefliga stugan, som ej syntes vara af så fattigt folk bebodd, trakterades både jag och Lejon med mat, och vi blefvo i alla väl emottagna, Derefter medföljde den sjukes fader till stan, för att se om sin son som var ganska sjuk, En annan Söndag var jag samt ett par af mina vänner till Tuna kyrka och hörde en predikan af Pastor Tellberg, denna man var en under denna tid mycket beryktad och god predikant i dessa trakter, Han talade lifvets ord, med kraft och värme, så att det märktes att hans ord, vunno genklang i kyrkan på de församlade. Detta var en den herrligaste prekikan jag hittils hade hört. Jag vill minnas han hade ungefär dessa ord, till tesct, hemtade ur 1 Mosebok. Jag är för ringa till all den Nåd och barmhertighet, som du med din tjenare gjort hafver, Ty då jag vandrade öfver denna jordan hade jag blott denna staf, och nu är jag till två skaror vorden. (Jakops ord till Israels Gud) På efterm. tågade jag och mina vänner till stan, och vi voro glada och upplyftade af hvad vi hade hört. Under hemvägen gick jag in på ett ställe, der jag kom i samtal med en qvinna, jag blef bjuden på ett glas godt dricka, af den goda Norrländska gumman, Wi samtalade i Guds ord och om deras snälla Pastor, och med hvilket nit han verkade, Ja han var älskad och ärad, af församl. Hemkommen på afton efter den 4 mil långa marschen, behöfdes mat och hvila Det var för mig ett stort nöje och äfven vederqvickelse, att göra utflygter åt landet, då tid och anledning gafs dertill. En Söndag var jag ut till Alnön en kringfluten församl. i Östersjön ej långt från S-vall, i sällskap med en vän begaf vi oss dit på Lördagsafton och tillbringade der hela Söndagen, vi bevistade kyrkan och hörde en god predikan af en Pastor Ekeström en på Herran troende man, denna man dog några år derefter

mycket hastigt, på en resa till Hernösand Han verkade med lif och värme der han uppträdde, På aftonen ofvannämnda dag voro jag och några Gudfruktiga män samlade i en bondgård, der läste vi Guds ord samtalade, samt sjöngo sånger, efter bästa förmåga till gemensam uppbyggelse, Om måndagen lemnade den goda norrlandsbonden, sin häst och medföljde till staden då jag glad och nöjd gick i mitt arbete. På våren skulle tvenne af mina kamrater flytta, och skulle längre upp mot norden dessa båda kamrater voro ett par hyggliga unga män, med god uppfostran, och i synnerhet hade den ena äfven någon förmögenhet, och han tycktes endast vara ute för att utvidga sin praktik i yrket. Jag gjorde dessa hyggliga kamrater sällskap, ett stycke väg till den sk: Skönsbyn, der vi ingingo i en bondgård, och blefvo förplägade med kaffe och mjölk, mina kamrater fortsatte resan, och jag stannade ännu en stund, ty värden skulle resa åt stan, och bjöd mig skjuts, och jag tacksam härför, emedan han lagade sin häst i ordning, kom jag i samtal med gumman mor, vi kommo godt öfverens, Af en händelse fick jag der se en bok, utgifven af en Mormon predikant, jag ögnade igenom några blad, och beklagade att dylika böcker fick spridas, Gumman liksom jag aktade dylika skrifter såsom totalt odugliga, för den som med allvar vill söka det som evigt gagnar, Dessutom låg på bordet en sång, författad som det uppgafs af en gardist vid namn Göthe, som vid denna tid hade begått ett fasaväckande mord i Stockholm. han hade under de mest gräsliga omständigheter, mördat en qvinna på Söder i St.lm. Göthe blef dömd till döden och afrättad Den 1.sta v. På den sång han säges hafva författat begynner med följande ord.

Fly du lifvets mörka strimma, Och försvinn i glömskans natt, Klart syns nådasolen rinna, För mitt öga nyss så matt. Jag blef tillfrågad om, jag kunde Melodin hvilket jag kunde, jag sjöng den till Norrlandsgummans stora belåtenhet, Derpå blef jag bjuden på frukost, hvarvid jag blef trakterad med den i Norrland bdkanta Surströmmingen, Strasct derpå blef en präktig trafvare försatt, och inom kort var jag i Sundsvall, Uppfriskad lycklig och glad, helsade jag Påskdagarne som nu voro inne, då rika tillfällen gafs att få höra lifvets ord förkunnas och söka sådant umgänge, som man ej behöfde ångra, då man ånyo gick i arbete den kommande veckan. Första Maj var jag hemma hos en vän som hade sina föräldrar i staden der tillbringade vi några timmar i allsköns ro och trefnad, och skildes åt om afton under bön till Gud om hjelp och bistånd under lifvets strid. Våren var nu kommen till den höga Norden, snö och is gaf vika för den lifgifvande solen, och nytt lif väcktes på alla områden, Äfven denna sommaren skulle jag till Sånga mötesplats, färden anträddes Middsommar afton, liksom föregående år fick den gamla träbåten Gustaf Wasa göra tjenst, och föra den rörliga lasten af beväringsynglingar till bestämmelseorten, vägen togs åt Hernösand kanalvägen midt igenom staden,dit vi anlände midt på natten.(sjelfva middsommarnatten,) men natten ljus som dagen, här i norden. Då båten lagdt i land inne i staden, voro här samlade en mängd skådelysten ungdom, med nyss utslagna löfruskor och helsade beväringskaran med sång och glamm. Herran behöll dock mitt sinne vaket, och det lifv jag af hjertat ville lefva, för Honom var hufvudtemat i mina tankar, under detta rörliga och brokiga lif, ombord och i land. Snart blef det att fortsätta resan och än engång passera den herrliga natursköna Angermanelfven. O! hvilka utsigter efter denna elf, höjder och dalar barr och löfskog porlande bäckar, vackra större och mindre gårdar titta fram här och der.Guds godhet och storhet intager ett öppet sinne för det sköna äfven i naturens

verld. Och hjertat blir stämdt till tack och lof, till Honom som med sitt Varde, har frambraggt allt,allt,Snart lade Ångbåten till vid den plats,der jag förlidet år gått i land. Elfven är ej lika djup öfver allt utan den seglande får ofta gå zigsagg från det ena landet till det andra, och söka de djupaste passen. Emellertid vi voro nu framkomna, våra saker flyttades iland och vi fick tillbringa återstoden af dagen efter önskan, Aftonen kom på denna vackra middsommardag, men ligga under bar himmel, fick ej passera för natten utan vi fördes i mindre båtar, öfver elfven till ett der beläget, större ställe vid namn Kläpp, här skulle manskapet inqvarteras på en loge, men tänkte jag det blir ej någon treflig natt, sofva blir omöjligt i detta surr och skoj utan mått. En stor groflemmad bondpojk hade en gammal fiol, som han flitigt begagnade, Då vi skulle försöka att sofva spelade han vaggvisor och dylikt, han gick upp på en loder skulle öfver logen så högt han kunde komma, och här lät han sig höra, men hvad hände, jo i ett nu, ramlade han ner, bröt halsen af fiolen, samt slog sig sjelf rätt dugtigt O!fasa slut på musiken, slut på glädjen.

Jag gick ut och fick på afstånd se ett mindre ställe uppe vid skogen, tog min lilla resväska och gick dit, i stugan bodde en Båtsmanshustru med tre små barn, hennes man var i Stockholm på tjenstgöring, Här bad jag att få stanna för natten, och det beviljades gerna, Nu var jag i tillfälle att läsa Guds ord i mitt Testamente, och fick mat och en sofplats, tills följande morgon då jag gick ner åt elfven för att uppsöka mina kamrater och kom med i sista båten, öfver elfven.Den omnämnde qvinnan uppsökte mig sedan under mötestiden, och jag köpte mjölk ett par tre gånger af henne. O! hvad det är vigtigt der man färdas fram att med ord och vandel vittna om Jesus, det ligger en stor makt i detta, då det är af hjertat och Kristi kärlek får vara drifkraften härtill Ja må Herrans namn blifva kändt både bland Norrlands folk och öfver hela jorden.

Under escersistiden blef jag uppassare på en Leutnant, det var en liten fördel, emedan jag när jag såg att det var lämpligt, kunde anhålla om permiition, att gå dit jag önskade, En Söndag var jag till ett jernbruk der i närheten hos en der boende smed, som var en på Herran troende man, vi samtalade i Guds ord och hade rätt uppbyggligt, en stund Jag skref äfven der bref till mina vänner i S-vall, Hos denne smed, låg en stackars krympling, hvilkens ena sida var förlamad, ej heller kunde han tala, han väckte både medlidande och förvåning. Och man fick orsak att tacka Gud för sin barmhertighet,att man ej var i samma belägenhet som denna yngling, Jag tog och skref på ett papper, Följande ord, Dyre vän!lidandet har blifvit dim lott, och äger som mig tyckes, intet hopp att med eder fot mer få beträda jorden. Men han som med en stor ömhet och kärlek vände sig till hvarge sjuk och förlamad, och med samma kärleksfulla hand, äfven Kan hjelpa eder, Och måtte Gud förläna sin nåd att vi en gång må få träffas i Himmelen. Detta papper vek jag ihop, och lade deri 25 öre, samt gaf jag honom ett nytt Testamente, Men att se den stackars Krymplingens glädje och taksamhet häröfver, det var en rik ersättning, Han räckte mig sin magra darrande hand, och man läste i blicken ännu mer. Jag blef sedan bjuden på middag, hvarpå jag inlade mina småsaker i bandoleret, och begaf mig åter till mötesplatsen och tackade för permition, Allt aflöpte väl och Herran var med mig i nåd och barmhertighet.

En natt var den Leutnant som jag passade, borta på en bjudning eller ett gille i närheten, jag fick då ej ligga utan gå och vaka tills han hemkom, om natten jag gick då efter friskt vatten, gick igenom (vakten) som ropade halt varda, snart var gåtan löst och jag fick gå. (Barnlek, barnlek,) Derpå fick

jag sofva några timmar äfven den natten och Herren gaf en ny dage.

En dag voro vi ute på en större så kallad fältmanöver, vi traskade i skogar och på höjderna, varmt var det törstiga blefvo vi, smått om vatten, det var rätt besvärligt den dagen, men det blef afton äfven denna dag, och slut på dumheterna som förekommit, En dag kommenderades till badning i Elfven. hela skaran plaskade och sam, de som det kunde i denna klara rörliga Elf, med sin rätt starka ström I en vacker dal i närheten af Sånga Kyrka var en helsobrunn, det var en vacker plats att besöka ditt vi ofta gick.Der fick man i den skuggrika dalen i allsköns lugn, läsa Guds ord och utgjuta mitt hjerta till bön, inför Honom som låter sig finnas både i norden och söder. Mötet nalkades sitt slut vi skulle bryta upp och begifva oss hem, aftonen före detta kom en af mina kamrater, i oenighet med en beväring den förstnämnde fick arrest för natten i en s:k: risbarack, ett sorts tält uppfört af granris, här fick han tillbringa natten på stående fot, jag beklagade hans olycka, gick dit och lemnade honom en kappa att kasta öfver sig,han blef mycket tacksam häröfver, och bevisade mig välvillja då han dagen efter blef lös. Der stod han under bevakning lik en bild i en bur, äfven sedan granriset var borttaget, till allas åskådning. Ett underligt straff, för sin uppstudsighet mot beväringskamrater. Vi togo nu farväl från Sånga lägerplats, och inskeppade oss på en Ångbåt som afgick till Hernösand. Då jag gick ombord fick jag såsom ersättning En hel Rdr, af den Leutnant, på hvilken jag varit uppassare (det var en kunglig gåfva). Kommen ombord stojades här, mycket under det Ångbåten gled fram utefter den vackra Ångermanelfven. Och nu lemnade jag dessa vackra trakter kanske för alltid. Gud vet det, men jag förmodar lifligt att så är. Emmellan tvenne höjder i en liten dall syntes ett mindre ställe, en grå koja med ett litet planteringsland, min tanke flög dit, i den frågan, om de som bebodde den voro så lyckliga menniskor att de kände sitt lifs Gud, och den han sändt, Ja må Herrans namn blifva kändt i nordlanden, bland berg och dalar vid sjöar och floder, af dess befolkning. Dessa vackra trakter försvunno snart för mitt öga men ej för mitt sinne och Ångbåten låg snart midt inne i Hernösand, från beväringsflocken blef nu stadsboarne trakterade med en skrålande beväringsvisa, författad under mötestiden, Gamla gummor började gråta, ty det lotsades vara något rörande i den nykläckta visan, ungdomar stojade och skrattade. O! huru uselt och tomt, allt detta var för den som var något vaken öfver lifvets mångahanda, Jag gick upp i staden och helsade på en bekant en stund, och snart skulle båten fortsätta färden till S-vall c,ka 5 mil, dit vi anlände samma dag. Och nu var min värnpligt fulländad och vidare har jag ej hört af,för Kung och land.

Nu var jag åter i det kära S-vall bland mina verkliga vänner som jag helsade på samma afton, jag kom hem, vi afsjöngo några sånger tillsamman, och tackade Gud för all bevisad nåd och makt att uppehålla och bevara, Följande dag gick jag I arbete i Garfveriet och fortfor der med vecka efter vecka, En afton blef jag hastigt hårdt sjuk och trodde nästan att Herran skulle hemta mig hem till sig, men jag hade mer olefvat, och blef snart återställd,i Augusti månad reste en af mina Kamrater med Ångbåt till Stockholm, jag tänkte allt, det skulle vara roligt, att återse mitt gamla föräldrahem, men det blef ej af denna gång, men snart var tiden inne.

En dag medföljde jag en liten Ångbåt till Svartviks Ångsåg, der i närheten eller i Njurunda hade jag en vän, hvilken jag helsade på, jag hade med mig Missions Tidningar och sångböcker, och vi hade en rätt treflig stund tillsamman i det fria, der vi äfven hade litet munförråd med oss, Men snart gaf

Ångbåten signal och vi åtföljdes till stan, En dag kom en gammal bekant resande på Ångbåt från Piteå, han skulle till S-holm, äfven nu tärkte jag på resa för min del, men det blef uppskjutet. Augusti månad i norden är en af de vackraste på Året, med de herliga månskensaftnarne, många sköna aftnar var jag ute bland mina vänner, och tillbringade oskattbara stunder, I förening med Gud och Hans barn, de återviska blott nu, du förstod ej, att tillräckligt tacka Gud för allt det goda du fått åtnjuta, Och nu säger det mig : förbi: förbi: Men Herrans godhet varar evinnerligen, från slägte till slägte, En dag i slutet af Augusti kom det bestämt för mig, att lemna S-vall för att återse min födelsestad, jag var ledsen och nedslagen, och ej heller vid god helsa, samt hade jag en mycket svår kamrat, som förorsakade mig, mycket ondt, det ena med det andra gjorde att jag bestämde mig för resan, Men tyvärr jag saknade tillräcklig reskassa, kläder hade jag teml.bra, om ej så dyrbara dock helt och snyggt. Jag gick upp till min herdelige Herr. H. och uttalade min tanke han frågade orsaken jag uppgaf den, dock ej hvad som ej var nyttigt, På aftonen gick jag upp till en af mina intimaste vänner, som bodde på en ensam kammare för denne vän omtalade jag mina bekymmer och min plan, För Gud uttalade vi gemensamt våra behof och, och skildes den afton med gladt mod, Jag fortsatte med arbetet tills Lördagsafton på Söndagen tog jag adjö af en del bland mina vänner, ty det var rätt många som hade intresse för ja, bevisade mig mycken kärlek, På måndagsafton uppgjorde jag med min Prinsipal och fick äfven respengar, så att det godt räckte hem till Köping. Tisdag morgon gick jag upp i tid, för att göra en resa till Njurunda till en vän, som jag förut gjort ett besök, jag gick 2 mil samt på Ångbåt 1 mil, och var likväl hemma i S-vall 12 tiden på dagen. Nu packade jag ihop mina småsaker ty, Ångbåten skulle gå till S-holm kl 4 på efterm. Nu tog jag farväl af mina kamrater, och en del följde mig till hamnen Och nu farväl för denna gång, många minnen och tankar runno fram ur mitt sinne, Här i denna stad har jag mer än någonstädes fått se Guds underbara kärlek. Här blef jag upprättad ur mitt elende och fick syn på det Guds lam, som bär verldens synd, och fick erfara en full och hel förlåtelse för mitt förflutna lif i synd och elende af alla slag. Och nu farväl, farväl med alla dyrbara minnen, som lifligt framstod för mitt inre. Djupt rörd men på samma gång glad lemnade jag nu de viftande på stranden, Och snart voro vi ute på norrbotten detta vida vatten. Detta var den 1 Sept 1863. Ett brokigt sällskap var ombord, Sjömän som voro till nation, Spanjour, med dem kunde man ej tala, En Baptist Predikant Lindblom var äfven resande till S-holm Nu mera är denna man lärare vid Baptist-Seminariet i förut nämnde stad (S-holm.) Kl. omkring 2 på natten gick jag fram och åter på däcket. Ihogkommande Davids ord i 134 Ps. Toge jag morgonrådnans vingar och fore ytterst i hafvet så skulle din hand äfven der räcka mig,På morgonen samlade den förut omnämnde Predikanten, några omkring sig, och läste ett kapetil i Bibeln och talte i korthet deröfver. Herran vare tack för allt. Snart passerades Öregrunds skärgård och omsider syntes Wasaholm, med sin fästning Och vid 4 tiden på efterm lade Ångaren till vid skeppsbron i S-holm., hela resan hade det varit ett vackert väder, och gjorde resan rätt angenäm, Nu tog jag adjö af den omnämnde Predikanten, Han gaf mig blott Dessa förmaningsord (War nu stilla) och dessa ord hade ej liten betydelse för mig. Och nu var jag åter i S-h. efter 4 Års bortavaro. Kommen i-land gick jag upp åt Ladugårdslandsförsaml. och uppsökte den Instrumentmakareverkstad, som jag förut arbetat på, här igenkände jag en och annan af gamla kamrater, Och i synnerhet Herr Ollson han rekommenderade mig genom bref till för en liten musikkår i Sundsvall medan jag var der, och jag polerade

några instrumenter, och förtjenade mig genom detta arbete 10 a 15 kr. derföre tackade jag H. C-n

Mina reseffekter hade jag ombord på en skuta som låg vid munkbron hos en Skeppare från min födelsestad, ombord på denna skuta låg jag om natten hos en gammal skolkamrat.

Dagen efter sporde jag att Borgmästar Skenström var uppe i S-holm han var neml. riksdagsman, och har såsom riksdagsman under flera perioder är det ännu i 2 k. varit bosatt i Stockholm, äfven då ej riksdagen varit samlad. Denne man gjorde jag ett besök, ty han hade bevisat min gamle far mycken välvillja, under min uppväsct i Köping, han mottog mig vänl. kände mig ej till en början, men då jag uppgaf mitt namn, hade han rätt mycket att tala om Köping och de omvesclingar som der skett under min bortovaro. Derifrån gick jag ut till Garfverierna och sporde om arbete, jag var dock ej besluten att nu söka arbete förrän jag helsat på i K-ng, Omsider fick jag reda på ett ställe som kallades för Herrberge för Garfvare gesäller, här fick jag anvisning på ett spisqvarter, der jag såsom resande hade att uppbära 75 öre eller motsvarande förplägning, jag fick mig en ordentlig middag samt 13 Skilling i lont. Å! ja det var ju rätt bra anordnat, oaktadt det var på en krog, och dessa ställen hade jag nu, en grundig afsmak för, ty jag mindes väl mitt förra lif i denna stad. Men Gud vare Tack jag var nu hulpen ifrån detta kroglif.

Nu hade jag fått middag, nattlogi hade jag på Herrberget, efterm. såg jag mig om här och der i den vimlande staden, på aftonen gick jag till d:sk: herrberget, det var ej annat än en fattig skomakare som höll dessa sängplatser, här fick jag sängplats men: men: Jag hade mina reseffekter ombord på skutan vid munkbron, Jag frågade min värd om han ville låna mig en bibel, nej det fans ej någon ej ens ett testamente,midt i den stora staden ej en bibel i huset Jag fick omsider låna en s:k: Evangeliebok och deri läste jag något samt bad till Gud. Och sof godt för den natten, och vaknade med helsa och gladt mod. Denna dag bar jag ombord mina reseffekter på Ångbåten Köping (dock med tagande litet småsaker) ty jag beslöt att följa med Ångbåten Eskilstuna till Strengnäs, dels för att helsa på Garfverierna och det var ju bättre än att gå i S-holm, kommen till Strängnäs efter en treflig resa på Mälaren, jag var i tillfälle att utdela Guds ord ombord, ity att jag tagit med mig, Stockholms Stadsmissionär,(En kristlig Tidng.) En del läste det gerna, Och i allmänhet blef jag vänl. bemött.

Ja, som ofvan nämndes, jag var nu i den präktiga Gymnasiestaden, och besåg dess storheter, besåg kyrkogården med dess grafmonument, och den gamla Domkyrkan.

Om natten låg jag på en liten Garfvareverkstad, der jag mådde rätt bra äfven för den natten, jag gjorde naturligtvis besök hos de öfriga Garfvarne och fick något litet resebidrag, det är en gammal sed att lemna (s: k! skänk) till resande ,reshjelp. Mycket fick jag ej i den präktiga staden Strängnäs, (men dock något,) Omsider gick jag ned till Hamnen för att se om Ångbåten Köping snart var att vänta, ja, inom kort anlände den, och jag gick ombord här hade jag förut, mina resefekter, och resans mål gälde nu min födelsestad Köping, Bland passagerarne var den förut omnämnde Riksdagsmannen Borgmästar S-m. han språkade mig an om ett och annat, tills snart K.kyrka syntes, Äfven en och annan af de öfriga passagerarne och äfven af besättningen kände mig, då jag samtalade med dem, Wi voro nu inne i den Å som leder från staden ut till Mälaren, Sju År hade nu förunnit sedan jag såg dessa trakter och dessa stränder, der jag som barn sprungit och lekt, ofta med ett

metspö i handen, sökt förströelse under den vackra sommardagen, allt var nu förändrat, det låg som ett minne från flydda dagar, det var under resan utefter denna Å jag tog adjö, af min bror och vänner då jag reste ut, i Werlden.